

συνδυασμός ούτος τῆς ἀποξηράνσεως ὑγροῦ πυρετοφόρου ἐδάφους μετὰ τῆς ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι ὑγιεινῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων ἀπεδείχθη λίαν εὐτυχής, καὶ τὸ πείραμα τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως θεωρεῖται ἐπιτυχές. Ἡ φύλαξις τῶν καταδίκων γίνεται δι' ὀλιγαριθμοῦ φρουρᾶς. Ὅλοι ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ κ. Σκουζέ ἐφαίνοντο κατευχαριστημένοι διότι ἀπηλλάγησαν τοῦ σκότους καὶ τῆς φρίκης τοῦ μπάνιου καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον.

Τὴν Κυριακὴν πάλιν θὰ παραστῶμεν εἰς θαλερὸν γυμναστικὸν θέαμα τοῦ Β' καὶ τοῦ Δ' Γυμνασίου. Ἀρχιστράτηγος ὁ κ. Πύργος.

Ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκ τῶν διακριομένων ἐκεῖ δικηγόρων, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικο-θρησκευτικῶν ζητήμασι, ὁ κ. Μιλτιάδης Καραβοκυρός, συγγραφεὺς συγγράμματος περὶ ἐτεροδικίας ἐκ τῶν μάλα πεπαιδευμένων καὶ ἔθνικῶς ἐργαζομένων.

Πῶς σὰς φαίνεται, κύριε Ἕλληνας ὑπάλληλοι, αὐτὴ ἡ εἰλικρίνεια τῶν τούρκων συναδέλφων σας;

Οἱ θυρωροὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν — γράφει ὁ «Μηνύτωρ» Κωνσταντινουπόλεως, ὑπέβαλον ἐν σώματι τὴν παραίτησίν των, καθυποχρεωθέντες διὰ νόμου νὰ μὴ λαμβάνωσι δῶρα πρὸς διεξαγωγὴν διαφορῶν υποθέσεων.

Ὡραῖον ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ διεξαγωγὴ διαφορῶν υποθέσεων ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς θυρωρούς.

Ἄ! Μίχο, Μίχο, ἀν ἦσο τούρκος, βεβαίως θὰ ἦτο Σερασκερής!

ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

καθὰ ἐπιστέλλει ἐκείθεν Ἕλληνας δυνάμενος νὰ προσεγγίσῃ τοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους, πιστεύεται ἐκείσε ὅτι ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας ἐνταῦθα ἐτέθησαν αἱ γενικαὶ βάσεις ἐλληνοβουλγαρικῆς συμμαχίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διχοτομήσεως τῆς Μακεδονίας.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἰδού καὶ μικρὰ στατιστικὴ τῶν ἑλληνικῶν χωρίων, ὧν οἱ κάτοικοι ἀπαυθίσαντες θέλουσι νὰ ἐλθοῦν νὰ ἀναπαυθοῦν ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν κόλπων. Τὸ χωρίον Ἀσπρος, μὲ 300 οἰκογενεῖας. Τὸ χωρίον Κεστρίτσι μὲ 80 οἰκογενεῖας. Τὸ χωρίον Γενίκιοῦ μὲ 30 οἰκογενεῖας, Τὸ χωρίον Καβάρνα μὲ 120 οἰκογενεῖας. Τὸ χωρίον Σκουτσούκι μὲ 200 οἰκογενεῖας. Τὸ χωρίον Τσαούσκιοῦ, μὲ 80 οἰκογενεῖας. Τὸ χωρίον Καρὰ Χουσεῖν μὲ 200 οἰκογενεῖας.

Πρόκειται λοιπὸν περὶ σωτηρίας πεντακισχιλίων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἄλλως ἢ μετὰ ἐν ἔτος ἢ μετὰ πάντε εἶνε καταδικασμένοι ν' ἀπολεσθῶσιν.

Ἡ κυβέρνησις ὀφείλει νὰ σκερθῇ πολὺ πρὶν ἢ τολμήσῃ νὰ ἀποπέμψῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν χωρίων αὐτῶν.

Ἄν ἡ Ἀθήνα τοὺς ἐφάνη κατὰ τὴν ὥραϊαν ἔκφρασιν τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ζωντανῶν παράδεισος, ἀν τύχουν ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως ὑπὸ τοῦ κ. προέδρου τῆς κυβερνήσεως, ἡ Ἑλλάς ὅλη θὰ τοὺς φανῇ ζωντανὴ κόλασις.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς δὲν πιστεύομεν νὰ τολμήσῃ νὰ πάρῃ ἔς τὸ λαϊμὸ τοῦ πεντακισχιλίου Ἑλλήνας!

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 482)

Ἡ Ἰωάννα ἐσώθη, ὄχι ἐκ θαύματος, ἀλλ' ἐκ προνοίας. Ἰδού δὲ τί συνέβη. Εὐρέθη ἐν τὴν χώραν ἐλθὼν διὰ σὰς κυρία βαρόνη.

— Δι' ἐμέ;

— Μάλιστα. Ἦθελον νὰ γνωρίζω πῶς σεῖς καὶ ἡ θυγάτηρ σας ἐζήτε ἐν Βωκοῦρ, ποίαν ὑπόληψιν εἶχετε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, πῶς σας ἐθεώρουν οἱ χωρικοί. Ἀφού συνέλεξα τὰς πληροφορίας μου, δηλ. ὅτε ἔμαθον περὶ τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀγαθοεργίας καὶ περὶ τῶν σπανίων ἀρετῶν σας, ἀπεφάσισα νὰ ἐπανέλθω ταχέως εἰς Παρισίους, διότι προησθάνομην τὰς συμφορὰς καὶ τὰ δεινὰ τῆς Γαλλίας. Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἤμην μεταξὺ Μαρέιλ καὶ Βλαϊνκούρ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς κατὰ μῆκος τοῦ Φρού. Εἶχα μαζὺ μου ἕνα

μόνον ὑπνέτην ἀνθρωπὸν ἀφωτισμένον, εἰς τὸν ὅποιον τρέφω πλήρη ἐμπιστοσύνην. Ὡδήγει τὴν ἀμαξάν καὶ ἐπαρευόμεθα ὀρμητικῶς. Ἄμμι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Βλαϊνκούρ, ὁ ἵππος ἠναγκάσθη νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑπνέτης μου ἔδειξε παράδοξον κίνησιν, ἥτις ἐγένετο εἰς τὸν ποταμόν. Προκύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνεγνώρισα μετ' ὀλίγον ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀνθρωπὸς παλαιῶν κατὰ τοῦ ρεύματος, ὑπερανθρώπους καταβάλλον προσπαθείας, διὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν ὄχθην καὶ καταλάβῃ κλάδον ἢ ρίζαν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀφηγῆθη εἰς τὴν βαρόνην πῶς αὐτὸς καὶ ὁ κ. Λανδρὺ ἐβοήθησαν τὸν Λυκογιάννην καὶ ἔσωσαν οὗτος τὴν Ἰωάνναν.

— Ὡ, ναί, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίτζ, ἡ θεία Πρόνοια ἠγρύπνει ἐπὶ τῆς πτωχῆς κόρης! ἀλλὰ παράφρων, παράφρων!...

Ἄ! ὁ Θεὸς, ὁ θελήσας νὰ σωθῇ, θὰ ἐπιβλέψῃ καὶ πάλιν ἐπ' αὐτῆς!

— Ἀναμένω καὶ ἐλπίζω, κυρία!

— Ὡ, θεραπευθῇ, κύριε, θὰ θεραπευθῇ.

— Ὡ, παρακαλέσθητε ὑπὲρ αὐτῆς, κυρία βαρόνη, καὶ ἡ ἰκεσία σας θελεῖ εἰσακουσθῆ.

Μέλλω τώρα νὰ σὰς διηγήσω περὶ τῆς μαρτυρίας Σαμαράνδ καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, διότι τὸ τεχθὲν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βλαϊνκούρ, ὅπου αὕτη ἐκρατεῖτο ἐπὶ ἐξαιτίαν περίπτου, ἦτο ἄρρεν.

Η ΕΠΙΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗΝ

Σήμερον λοιπόν περί ὥραν 9 οἱ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ Κεστριτσίου μετὰ τὸ καλλιὰκι καὶ τὰ μπουτούρια των παρουσιάσθησαν εἰς τὸν κ. πρωθυπουργόν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροδικόνου Ἀθανασίου Καπουράλη, χρηματίσαντος τοιοῦτου ἐν Βάρνη καὶ γνωρίζοντος αὐτοῦ καὶ φιλοξενούντος ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἦλθον ἐνταῦθα, ὁ κ. Πρόεδρος τοὺς ἠρώτησε πῶς μένουσιν εἰς τὰ χωριὰ των, ἀφοῦ ἔχουν χωράφια, ἀμπέλια, ζῶα κλπ.

Οἱ χωρικοὶ τῷ ἀπήντησαν μετὰ τὴν ἀφελῆ των γλωσσῶν :
— Δὲν μπορούμε νὰ ζήσωμε, δὲν ἔχομε ἐκκλησιά, δὲν ἔχομε σχολιὸν, δὲν ἔχομε παπᾶ. Δῶστε μας τα αὐτὰ, καὶ τότε μένομε· καὶ ἐμεῖς δὲν θέλομε νὰ φύγομε.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς πάλιν ἐπέμεινε λέγων :

— Καλὸν εἶνε νὰ μέινετε εἰς τὰ χωριὰ σας, ἴσω· κατορθώσωμε νὰ σᾶς ἀποδοθῶσιν τὰ σχολεῖα καὶ αἱ ἐκκλησῖαι σας, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἡγεμόνος· ὁ ἡγεμὼν ἐπὶ τέλους μᾶς τὸ ὑπεσχέθη τοῦτο.

Λαβὼν τὸν λόγον τότε ὁ συνοδεύων τοὺς χωρικοὺς ἱεροδιάκονος, εἶπεν ὅτι θὰ πάθουν καὶ τὰ χωριὰ αὐτῶν ὅ,τι ἔπαθαν τὰ ἄλλα εἰκοσι χωριὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Βάρνης. Ὁ ἡγεμὼν μπορεῖ νὰ ἔχη ὅλην τὴν διάθεσιν, ἀλλ' ἡ Βουλγαρία εἶνε Βουλγαρία· προσέθεσε δὲ καὶ τό : Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.

Μετὰ τὴν ὑπόμνησιν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ περιέλθουν τὴν Θεσσαλίαν διὰ νὰ ἰδοῦν τί λογιῶν σιτάριζ κάμνει ὁ τόπος καὶ ἐκλέξουν τὸ μέρος ὅπου θὰ ἀποικήσουν, ὁ κ. Πρόεδρος τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι πρὸς τοῦτο θὰ τοῖς παράσχη ὅλας τὰς

εὐκολίας, καὶ ὅτι νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς πατρίδας των καὶ ἅμα δὲν τοὺς δοθοῦν αἱ ἐκκλησῖαι καὶ τὰ σχολεῖα των, τότε νὰ ἔλθουν ἐδῶ, καὶ ἡ κυβέρνησις θὰ τοῖς ἀγοράσῃ γαῖας τὰς ὁποίας ἀγάγια ἀγάγια θὰ πληρώσουν.

Ἐνῶ ἔφευγον, καὶ πάλιν ὁ κ. Πρόεδρος μετὰ συγκινήσεως τοὺς διεβεβαίωσεν :

— Πηγαίνετε, καὶ ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ σᾶς ταραττοῦν, θὰ σᾶς πάρουμε ἐδῶ, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ πεθάνετε.

Οἱ χωρικοὶ ἔφυγον καταγοητευμένοι μετὰ τὸν κ. πρωθυπουργόν, εἰς τὸν ὅποιον δὲν παύουν εὐχόμενοι χρόνια πολλὰ, Ἀμήν.

Τὴν Κυριακὴν δὲ ἢ τὴν Τετάρτην ἐξόδοις τῆς κοubernήσεως καὶ μετὰ συστατικὰ εἰς τὰς ἀρχὰς ἀναχωροῦσι μεταβαίνοντες εἰς Θεσσαλίαν πρὸς ἀνεύρεσιν καταλλήλου μέρους διὰ ἀποικισμόν.

Η ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ

Οἱ κύριοι δικαστικοὶ καὶ οἱ δικηγόροι μας νομίζει τις ὅτι εἶναι ἡ καρτῆδες ἢ χοτζάδες ἢ Βραχμάνοι ἢ Δερβίσηδες ἢ ἄλλοι φιλόσοφοι μουτισταί, πυθαγορίου, βουδαμάρας καὶ δὲν ἐννοοῦν, δὲν θέλουν οἱ μὲν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως νὰ μὴ πνεύσῃ τίποτε, οἱ δὲ πρὸ τῆς διαδικασίας νὰ μὴ γραφῇ τίποτε, διὰ νὰ μὴ ἐπηρεασθῇ ἡ δικαιοσύνη. Αὐτὴν τὴν βλακωδὴν φράσιν τὴν ἀκούομεν τώρα ἐκατομμύρια φοραῖς, καὶ χωρὶς καμμία ἐπισημότης νὰ ἐγέρθῃ νὰ πατάξῃ τὴν ἀκατανόμαστον καὶ ἐγκληματικὴν αὐτὴν βλακείαν. Ἄν οἱ δικασταὶ ἐνεφοροῦντο ὑπὸ ἀγίου πνεύματος, ἂν ἦσαν μάντιες, ἂν ἦσαν Σίβυλλαι, ἂν ἀνέβαινον ἐπὶ τρίποδος, ἂν ἐμέθουν ἀπὸ χάσις καὶ διέβλεπον μετὰ τὴν δευτέραν ὄρασιν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δικαίου δι' εἰκόνων καὶ σημείων, ἐννοοῦσαμεν τότε ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην

Καὶ ἐδῶ ἀκόμη, κυρία βαρόνη, πρόκειται περὶ δυστυχοῦς παράφρωνος.

— Τί, κύριε, ἡ μαρκησία ἦτο παράφρων !

— Ὁφείλω νὰ τὸ πιστεύσω, κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ συλλέξω.

— Πόσαι συμφοραὶ, Θεέ μου !

— Ἄγνοῶ πῶς ἔζη ἡ μαρκησία κατὰ τοὺς ὀλίγους μῆνας, οἵτινες προηγήθησαν τῆς εἰς Βλαϊνκούρ ἀφίξεώς της, καὶ ἐπομένως ὅ,τι ὑπέφερε καὶ πῶς τὴν μετεχειρίσθη ὁ βαρόνος Σιμαίτζ, εἰς τὸν ὅποιον ὁ μαρκησιὸς ἠναγκασμένος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν εἶχεν ἐμπιμπτευθῆ. Ὅλοι αἱ ἐπὶ τούτῳ ἔρευναί μου ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς. Ἄγνοῶ ὡσαύτως πῶς ἡ μαρκησία ἔγινε παράφρων. Θέλω νὰ πιστεύω ἀκόμη, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ὅτι τὸ λογικόν της ἀπωλέσθη αἴφνης ἐνεκα τῆς τρομερᾶς προσβολῆς, ἣν ὑπέστη μανθάνουσα τὸν θάνατον τοῦ μαρκησιου.

Τότε δὲ βεβαίως ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ ἐσκέφθη νὰ καταλάβῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, περιουσίαν ἀνήκουσαν εἰς τὴν χήραν του καὶ εἰς τὸ τέκνον, τὸ ὅποιον ἐγέννησεν. Διὰ τὴν διαπράξιν τὸ κακούργημα τοῦτο, ἕτερον κακούργημα κτηνωδέστερον καθίστατο ἀναγκαῖον. Ἡ δυστυχὴς μαρκησία, ἥτις, ἥτις μόλις ὠμίλει τὴν γαλλικὴν, ἥτις οὐδένα ἐγνώριζεν ἐν Γαλλίᾳ, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ πρὸστατεύσῃ, περιωρίσθη ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βλαϊνκούρ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν γυναικὸς τινος καὶ ἐνός ἀ-

θλίου ὀνόματι Γραπιε, τοῦ ὁποίου ἀποστολὴ ἦτο νὰ ἐμποδίξῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, ὡς ἄλλος κέρβερος. Ὁ ἀπαίσιος οὗτος ἄνθρωπος δὲν ζῆ πλέον σήμερον· ἀλλὰ πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχε κάμει εἰδὸς τι ἐξομολογήσεως, εἰς τὴν ὁφείλω τὰς πληροφορίας τῶν ὀπλιῶν ἀμέσως θὰ ἐννοήσητε ὅλην τὴν σπουδαιότητα.

Ὅτε ὁ Κάρολος Σεβρὺ προσεικλύσθη εἰς ἐνέδραν, ὡς γνωρίζετε, καὶ κατεκρημνίσθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἡ δυστυχὴς μαρκησία εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Εἶχε κομισθῆ ἐκεῖ ὑπὸ ἀγνώστου, ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἦτο ὄργανον τοῦ βαρόνου Δεσιμαίτζ. Ἴσως ὁ ἀνὴρ οὗτος, τοῦ ὁποίου οἱ συνένοχοι δὲν ἐγνώριζον τὸ ὄνομα, ἦτο τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἶχετε ἴδει ἐπισκεπτόμενον μυστηριωδῶς τὸν βαρόνον.

Ὅλιγας ἡμέρας ὕστερον μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καρόλου Σεβρὺ, τὸ ἀτιμὸν τοῦτο, τὸ ὅποιον ἐλπίζω νὰ ἀνεύρω μίαν ἡμέραν, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νὰ κυβηθῇ, ἔφθασε νύκτα εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Ἐρχετο νὰ παραλάβῃ καὶ ὀδηγήσῃ τὴν μαρκησίαν εἰς ἄλλο μέρος. Αἱ πληροφορίαι μου περὶ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς φθάνουσι ἕως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ἀφοῦ δὲν ἀπηλλάχθησαν ἀπ' αὐτῆς διὰ τοῦ δηλητηρίου, τοῦ ἐγγχειριδίου ἢ διὰ παντός ἄλλου μέσου, δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὴν παρέλαβον ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Βλαϊνκούρ, διὰ νὰ τὴν δολοφονήσωσιν. Ἰποθέτομεν λοιπὸν ὅτι ὁ

νά μάθουν τίποτε παρά τῶν ἄλλων ἀφοῦ ὅμως εἶναι κοινοὶ καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐνίοτε κοινοτάτοι, παρά τίνων ἄλλων θὰ φωτισθῶσι, ἢ παρά τῆς κοινῆς γνώμης; Διὰ τοῦτο ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ ὄλων τῶν δικῶν **πρὸ, κατὰ, καὶ μετὰ τὴν δίκην** γίνεται συζήτησις ἐπίμονος καὶ πεισματώδης δι' ὅλου τοῦ τύπου καὶ ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ συλλαλητηρίων, ὡς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Τίτερμπορν. Ὅσοι δὲ τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων γνωρίζουν τὴν γαλλικὴν, τοὺς παραπέμπομεν εἰς τὸ γνωστότερον εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν *Néar Ga.illar* τοῦ Πρεσβ. Παραδὸλ νὰ ἴδουν τί πόλεμον κάμνει καὶ ἐκεῖνος ἐναντίον τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦντος μυστικισμοῦ, ὃν εἰσηγάγομεν καὶ ἡμεῖς, δανεισθέντες τόσα ὀλέθρια γαλλικὰ πράγματα καὶ τίποτε δυστυχῶς ἀγγλοαμερικανικόν. Ὁ μυστικισμὸς ἐδῶ θὰ πῆ τοῦτο: **Πρὸ** τῆς δίκης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράψῃς τίποτε, νὰ μὴν ἐπηρεασθῶν οἱ δικασταί· **κατὰ** τὴν δίκην, ἐμποδίζει ὁ πρόεδρος νὰ πῆς τίποτε· **μετὰ** τὴν δίκην σέβου τὸ δεδικασμένον.

Καὶ οὕτω ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη κυμαίνεται μεταξὺ τύφλας καὶ αἰσχροκερδείας καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὐρίσκεται.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἶχομεν νὰ ποῦμεν εἰς τοὺς φίλους δικηγόρους κυρίους Καζαδζήν καὶ Πονηρόπουλον προκειμένου περὶ τῆς ὑποθέσεως *Μοσχολάκη*. ὃν, ἄς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἀδικοῦσι, συνιστῶντες μυστικισμὸν καὶ μὴ βγαίνοντες αὐτοὶ μόνοι νὰ διαφωτίσωσι τὸ δημόσιον, διότι ὁ κόσμος τότε θὰ ὑποπτεύηται ὅτι δι' ἄλλων μέσων παρά διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ προσπαθοῦσι νὰ τὸν ἀθώσωσι, ἐνῶ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀθῶος, τεῦθ' ὅπερ καὶ εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι Ἕλλην ἀξιωματικὸς δὲν ἀποφασίζει ἐλαφρῶς νὰ κηλιδώσῃ τὰς ἐπινομίδας του.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐπιμένει, ἐπιμένομεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ τῆς λέγομεν λοιπὸν κατὰ πρόσωπον ὅτι ἐὰν ὁ ἀνακριτὴς κ. Ἀμπελᾶς ἀπέλυσε τὸν Χαδζάκη, τὸν ἀπέλυσε διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, ἃ τε τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὄντος ἀλλοδαποῦ, καὶ ὄχι διότι τὸν εὔρε ἀθῶον τῆς λάμπειος τῶν ἀδαμάντων. Πῶς γίνεται λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἀνακριτικώτερα αὐτοῦ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅστις λέγει: βλέπω μὲν τὸν Χαδζάκη ὑποπτον ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐμὲ ἀρμόδιον πρὸς καταδίωξιν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τεσσάρων ἀλλοδαπῶν, αὐτὸ μόνον δὲν ἐνοοῦμεν. Καὶ ἀκόμη δὲν ἐνοοῦμεν ὅτι ἡ «Νέα Ἐφημερίς» δὲν κατάλαβε, ἢ δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ κ. Χαδζάκης τῆς μετὰ τὴν προσωρινῆν του ἀπόλυσιν δὲν φεύγει ἐξ Ἀθηνῶν τόσῳ λευκὸς ὅσῳ θὰ ἐφαίνετο τοιοῦτος ὅτε ἦλθεν. Καὶ ἀποροῦμεν πῶς τὰ *Κοινωνικὰ διάφορα* τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» δὲν τὸν ἐμυρίστησαν διὰ νὰ ἀναγράψουν τὴν ἀφίξιν τοιοῦτου ἐπισήμου ξένου, εἴμῃ μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὸν στρατῶνα τῆς Μοιραρχίας. Ἡμεῖς δὲ ἀκριβῶς μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελᾶ διαφωνοῦμεν—καὶ τῷ εἶπομεν τὴν ιδέαν μας πρὸ τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως τοῦ κ. Χαδζάκη—ὅτι τὸ ἀναρμόδιον δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, ἐνόσῳ δὲν διευκρινίζεται τὸ πῶθεν ἐκλάπησαν οἱ ἀδάμαντες. Ἐπειτα τὰ προηγούμενα τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης εἶναι ἄλλα: προκειμένου περὶ προφυλακίσεως μάλιστα ἢ ἀλλοδαπότις δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ο ΕΝΟΡΚΟΙ ΝΑΥΠΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ναύπλιον, 15 Μαΐου.

Προχθὲς ἔλαβε χώραν ἐν τῇ πόλει μας σκανδαλωδέστα-

βαρόνος Δεσιμαίζ καὶ οἱ συνένοχοί του φοβούμενοι μήπως ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς ἐρεῦνας αὐτῆς περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Καρόλου Σεβρὺ θελήσῃ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ, ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον ἐκ προφυλάξεως νὰ μεταφέρωσι τὴν μαρκησίαν εἰς ἑλληνὴν φυλακὴν.

Ἐκτοτε πολλὰ παρήλθον ἔτη, ἢ δυστυχῆς μαρκησία φυλακισμένη, καμμίαν μὴ ἀπολαμβάνουσα περιποίησιν, στερουμένη ἀέρος, ἴδυνήθη νὰ ζήσῃ μέχρι σήμερον; Ἐὰν δὲν ἀπέθανε, ποῦ εἶνε;

Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα εἶνε σκοτεινὰ εἰς τὸ πνεῦμά μου. Εὐρίσκωμι ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου. Ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω.

Τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας Σαμαράνδ, εἶχε μείνει εἰς τὸν πύργον ὑπὸ τὴν φρουρῆσιν τοῦ Γραπιέ. Εἶχον εὔρην βεβαίως τὸ μέσον τοῦ νὰ τὸ κρύψωσι καλῶς, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἐζήτηε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ πύργου.

Ὁ δυστυχῆς μικρὸς ἐζήσεν ἕνεκα τοῦ εὐρώστου ὀργανισμοῦ του. Ἀλλὰ πῶς ἀνετράφη; Σχεδὸν εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του ἐχωρίσθη τῆς μητρὸς του. Ἐσχεν ὡς τροφὸν μίαν αἴγα ἥτις τοῦ ἐδείκνυεν ὅλην τὴν στοργὴν τῆς, διότι ὁ φρουρός του, ἀληθὲς ἄγριον θηρίον, τῷ ἐνέπνεε πολὺν τρόμον, δὲν ὠμίλει ποτὲ τὸ παιδίον, ὑπέκων εἰς τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγὰς, καὶ τοῦ ἔρριπτε τὴν τροφήν του ὡς νὰ ἦτο σκυλί. Ὅτε ὁ παῖς ἠδύνησε καὶ ἠδύνατο νὰ ἀκολου-

θῆ τὴν αἴγα, ἥτις ἤρχετο ἔς τὸ περιβόλι ἐλευθέρως, δὲν τὴν ἐγκατέλειψε πλεόν. Ἐκοιμᾶτο τὴν νύκτα πλησίον τῆς κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον ἐπὶ κλίνης ἐκ βρύων ἢ χόρτου. Ἡ κατσίκα τοῦδινε καὶ τὸ γάλα τῆς καὶ ὅτε ἡ τροφή αὐτῆ δὲν ἔφθανεν, οὗτος κατέπαυε τὴν πεινᾶν του μετὰ τοὺς καρπούς τοὺς ὁποίους εὐρίσκειν ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐβδομάδες, μῆνες παρήρχοντο οὕτω, χωρὶς ὁ φρουρός νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Φυσικῶς καὶ βαθμηδὸν ὁ παῖς καθίστατο ἄγριος.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἠδύνηθη. Χάρις εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἀπῆλύσεν, ἐπειδὴ ἠδύνατο νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ ἐνστικτὰ του, αἱ φυσικαὶ του δυνάμεις ἀνεπτύχθησαν θαυμασῶς.

Ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ὀκτῶ ἢ ἐννέα ἐτῶν, ὁπότε ἐπειδὴ ἦτο δύσκολον νὰ φυλαχθῆ καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ἀφεθῆ ἐλευθέρων ἔς τὸ περιβόλι, καθότι ἠδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ τεῖχη καὶ νὰ φύγῃ, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ.

Τὸ ἄγνωστον πρόσωπον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Ὁ παῖς συνελήφθη, ἐδέθη, ἐφοιμήθη, ἐροίφθη ἐντὸς ἀμάξης, ἥτις διήνεσε μέρος τῆς νυκτὸς καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν ἐντὸς δάσου; ἔστη, τὸ δὲ δυστυχῆς παιδίον παρεδόθη, ἐπωλήθη ἀντὶ χιλίων φράγκων εἰς θαυματοποιούς.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ.

— Μάλιστα, κυρίε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἰδοὺ ὅτι ἔγινεν. Οἱ θαυματοποιοὶ ἔσπευσαν νὰ ἀναχωρήσουν ἐκ τῆς χώρας—ὁ ὄρος οὗτος εἶχεν ἐπιβληθῆ—διὰ νὰ πᾶνε νὰ

τη και ασυνειδητοτάτη ἀθώωσις παρά τοῦ ὀρκωτικοῦ Δικαστηρίου φρίκην ἐμποιοῦσα καὶ ἐμβάλλουσα εἰς μελανὰς σκέψεις περί τε τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς δυσμοῖρου ταύτης χώρας. Ἐσκέφθη ὅτι εἴμεθα ἐγγὺς νὰ ἐπανέλθωμεν ἐν ὑπερμεσοῦντι δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι, εἰς τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ μεσαιῶνος καθ' οὓς ἴσχυε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου ὅτι καταργούμεν ἤδη τὸ πολῦτιμον δόγμα τὸ διὰ τοσοῦτων αἱμάτων καὶ ἐπαναστάσεων κτηθὲν καὶ τὸ ἀσφαλίσαν τὴν εὐημερίαν τοῦ πολίτου ἐν εὐνομούμενῃ πολιτείᾳ, τὸ δόγμα τῆς τῶν ὄλων ἰσότητος ἀπέναντι τοῦ νόμου ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πλάτωνος. Ἐσκέφθη περὶ τῶν ἀπαισιῶν συνεπειῶν τῆς ἀφιπταμένης ἐκ τῆς πατρίδος μας δικαιοσύνης καὶ ὅτι ἤρξατο ἤδη εἰσερχόμενος ὁ ἴος τῆς δυσπιστίας ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ πολίτου.

Εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κατηγορουμένου ἐκάθητο ἀρειμάνιος ἀνὴρ, ταχθεὶς ἀκριβῶς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἵνα φρουρῇ καὶ προασπίξῃ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολίτου, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν του. Τοιοῦτον εὐγενὲς στάδιον ἐξελέξατο ἐξ ἀκαθέκτου ἴσως ἔρωτος πρὸς αὐτόν.

Ἐκεῖ που πλησίον ἐκάθητο τὸ θῦμα τοῦ ἀρειμανίου αὐτοῦ, δεκατριετῆς κόρη, ἧς τὸ δακρυρροῦν πρόσωπον εἰκόνιζε τὴν ὑψίστην μελαγχολίαν καὶ ἀπελπισίαν. Ἦλθεν ἐκεῖ, ἔρημος πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας, νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν παρὰ τῆς πολιτείας ἐπὶ τῷ γενομένῳ αὐτῇ ἀδικήματι. Ὁ ταλαίπωρος πατὴρ τῆς ἰδῶν τὴν κόρην του αἰμοπτόυσαν ἐν Σμύρῃ ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του ἵνα διὰ τοῦ ταξειδίου καὶ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ ἀέρος τῆς γεννητέρας χώρας ἀνακτήσῃ τὴν κλονισθεῖσαν υἰεῖάν της. Μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὸ πατριὸν ἔδαφος καὶ ὁ κατηγορούμενος τὴν προσλαμβάνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐπὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ του εὕρισκε οἰκογένειαν, καὶ μεταχειρισθεὶς πᾶσαν βίαν καὶ πᾶσαν ἀπειλὴν, ἀκολασταίνει πλείω ἢ ἅπαξ ἐπ' αὐτῆς. Ἦκολούθησα μετ' ἐνδιαφέροντος μετὰ τοῦ πλείστου μέρους

τῆς πόλεως ὅλην τὴν δίκην καὶ δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι εἰς τὰ δικαστικά χρονικά σπανίως ὑπῆρξε σαφέστερον ἀποδειχθὲν ἐγκλήμα. Τὸ πλῆθος ἀσθμαῖνον παρέμενε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἵνα παραστῇ μάρτυς τῆς καταδίκης τοῦ ἐνόχου τοσοῦτον ρυπαροῦ καὶ ἀνάδρου ἐγκλήματος. Ἐνετρώφα ἐκ προοιμίων εἰς τὴν μετ' οὐ πολὺ ἀπόλαυσιν τοῦ ὠραίου θεάματος, ὅτι ἐν τῇ εὐνομούμενῃ πολιτείᾳ μας δύναται τις νὰ ἦναι ὀφρανὸς πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας, ἀλλ' ὅτι εὕρισκε ἀσφαλῆ δικαιοσύνην ὁσάκις ἀδικῆται. Ἀλλ' ὅποια κατέλαβεν ἡμᾶς ἀηδία καὶ ἀπελπισία, ὅταν ἐναντίον τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τῆς ἀληθείας, ὅταν τὸ πᾶν ἔλεγεν εἰς τὸν κατηγορούμενον: «Ναί, εἶσαι ἔνοχος» ἐννεῖα ἐκ τῶν ἐνόχων, οἱ πλείστοι φέροντες πολιὰς τρίχας· πατέρες ἀδυνάτων ὄντων μέλη ἐλληνικῆς πολιτείας, τῷ εἶπον «ὄχι δὲν εἶσαι ἔνοχος.» «ὄχι, δὲν εἶσαι ἔνοχος, ὅτι σὺ ὁ ἀνὴρ ὁ ταχθεὶς ἀκριβῶς ὅπως φρουρῆς τὴν τιμὴν τοῦ πολίτου, ἀνάδρωος καὶ διὰ κτηνώδους βίας ἀφαιρεῖς αὐτὴν ἀπὸ νήπιον αἰμοπτόυν. Ἐπᾶνελθε εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, ἐπανάλαβε τὴν πρᾶξίν σου, σὺ ἰσχυρὸς ὢν οὐδεμίαν ὀφείλεις εἰς αὐτὴν ἱκανοποίησιν. Πρὸς δὲ τὴν κόρην διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης βαρεῖα ἀπειτεῖτο ἐπιτίμῃσις, διατὶ ἐγεννήθη ἀδύνατος καὶ ἔρημος πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας;

Τοιαύτην ἐτυμηγορίαν ἐξήνεγκον προχθὲς μέλη τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας. Ἡ καρδία των οὐδόλως συνεταράχθη ἐκ τῆς ἐκτυλίξεως τῆς ὑποθέσεως. Τὸ αἰμοστάζον ὄμμα τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἧτις ἠτένιζε πρὸς αὐτοὺς, ὡς πρὸς πατέρας φιλοστόργους, οὐδόλως ἐκέντησεν εἰς συμπάθειαν τὴν ἡλίθιον καὶ ταπεινὴν καρδίαν των.

Ὁ κατηγορούμενος ἐπεδόθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας· οἱ ἔνοχοι ὅμως οὐχί, διότι ὑπαρξασῶν βαρειῶν ὑπονοιῶν περὶ δωροδοκίας ἐστάλησαν δεδεμένοι ὡς ἀληθῆ τετράποδα, ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ περαιτέρω. Ἡ κοινωνία ἐπεκρότησεν ἐνθουσιῶδως διὰ τὸ ἀρμόζον αὐτοῖς τοῦτο μέτρον καὶ

ἐξασκήσουν τὸ ἐσάγγελμά των εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Ὁ νέος αὐτῶν οἰκίστις, ὡς φαίνεται, ἐκλείσθη ἐντος σιδηροῦ κλωβοῦ καὶ ἐξετέθη εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ τῶν ἀγορῶν ὡς νέος ἄγριος συλληφθεὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρωποφάγων νήσου τῆς Πολυνησίας.

Οἱ θαυμαστοὶοὶ διέδραμον οὕτω ὅλην τὴν Γαλλίαν, ἐκθέτοντες πανταχοῦ τὸν ἄγριον των, καὶ πάντοτε μακαρίζοντες ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἐξάρετον κτησίαν των, διότι ὁ οἰκότροφός των προσεῖλκε τὸ πλῆθος καὶ ἐγένετο πρόξενος σπουδαίων κερδῶν εἰς αὐτοὺς. Ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας μετὰ τινα ἔτη. Τὸ παιδίον εἶγε γίνεαι ἀνὴρ εὐρωστος καὶ υἰγιής. Τὸν εἶδον ἐν Μῆτς, ἐν Νανσοῦ, ἐν Ἐπινάλ, ἐν Ρεμιρεμόν, ἐν Βεζούλ, Γραινῦ, Λαγγρῆς, Διζῶν, Στρασβούργῳ, Μουλούζῃ, εἰς τὰς πρωτεύουσας τέλους ἰσόλεις τῆς ἐπαρχίας.

Ἡμέραν τινα ἐν τούτοις ὁ ἄγριος κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ. Δὲν εὐχαριστεῖτο βεβαίως νὰ ἐκτίθεται εἰς τὴν θέαν τοῦ δημοσίου, φοβούμενος δὲ μὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας τῶν κυριῶν του, πρὸς οὓς δὲν ἔτρεφε πιθανῶς πολλὴν ἀγάπην, κατέφυγεν εἰς τὰ δάση.

— Τότε, κύριε, τότε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ συγκεκνημένη.

— Τότε, κυρία, ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν του ἔζησε καθ' ὀλοκληρίαν ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, φεύγων τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἐφοβείτο, ζῆπῶν διὰ νὰ κρυβῆ ἀπ' αὐτῶν

τὰς πυκνοτάτας λόχμας, τρώγων κοχλίας, ρίζας, ὡὰ πτηνῶν καὶ βαλανίδια.

Ἀφοῦ ἐπὶ δέκα καὶ ὀκτῶ μῆνας ἡ δύο ἔτη διήγαγε βίον νομαδικὸν, ὤρισεν ὡς σταθερὰν κατοικίαν του τὸ μέσον τῶν βράχων τοῦ δάσους τοῦ Μαρεῖλ.

— Μέγιστε Θεέ! ἐπεφώνησεν ἡ βαρὸν ἄνορθωθεῖσα διὰ μιᾶς μόνως κινήσεως, ὡχρὰ ὡς νεκρὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀμέσως ἠνεφωμένους.

— Οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἐγονυπέτησε συνενώσασα τὰς χεῖρας.

— Ὁ Λυκογιάννης! ὁ Λυκογιάννης! ἐψιθύρισεν.

— Ὁ Λυκογιάννης, κυρία, εἶνε ὁ τελευταῖος μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ ἠγέρθη.

— Κύριε, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ποῖαν ὥραν ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου ὀφείλομεν νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἐπινάλ;

Κ.

Η ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ

Ὁ κ. Λαγγάρδ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὸ γλυκὺ καὶ φιλόστοργον βλέμμα του. (ἰκολοῦθε)